

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. Mgr. Jakubem Hájem, advokátem se sídlem Palackého nám. 354, Vizovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2014, č. j. MPSV-UM/5802/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/771/2014/4S-ZLK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2016, č. j. 41 A 110/2014 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů zástupci žalobce Mgr. Jakubovi Hájovi, advokátovi se sídlem Palackého nám. 354, Vizovice, **s e s t a n o v í** ve výši 3211 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 60 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 16. 3. 2016, č. j. 41 A 110/2014 - 33, zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2014, č. j. MPSV-UM/5802/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/771/2014/4S-ZLK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 5. 2014, č. j. 28293/2014/ZLI, o nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje (poplatku za komunální odpad).

[2] Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný nepostupoval v rozporu se zákonem, když zamítl žádost žalobce o dávku podle zákona č. 111/2006 Sb.,

o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), z důvodu neposkytnutí zákonem vyžadované součinnosti (umožnění vstupu do obydlí za účelem provedení sociálního šetření). Uvedl, že ze správního spisu má za prokázané, že žalobce neudělil souhlas ke vstupu do svého bytu za účelem provedení sociálního šetření. Neudělení souhlasu se sociálním šetřením žalobce ani nijak nerozporoval. Tímto svým jednáním znemožnil provedení sociálního šetření k ověření rozhodných skutečností a správnímu orgánu I. stupně nezbylo než postupovat dle § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi; žalobce neumožněním provedení sociálního šetření naplnil důvod pro nepřiznání dávky.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel konkrétně namítá, že správní orgán I. stupně disponoval podklady k posouzení kritérií pro přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje (poplatku za komunální odpad), a to jak ze stěžovatelem doložených podkladů, tak z dalších řízení vedených správním orgánem I. stupně ve vztahu k jeho osobě, např. řízení, v nichž bylo rozhodnuto rozhodnutími ze dne 4. 7. 2014, č. j. 218605/14/ZL, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 28194/2014/ZLI, a ze dne 30. 5. 2014, č. j. 28294/2014/ZLI. Má tedy za to, že správní orgán I. stupně mohl na základě uvedených podkladů posoudit podmínky pro poskytnutí dávky, aniž by musel stěžovatel sám poskytovat součinnost pro sociální šetření. Stěžovatel k tomu poukazuje i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 6 Ads 127/2010 - 57), v níž má být aprobevován postup správního orgánu, kdy jsou skutečnosti rozhodné pro přiznání dávky zjištěny nejen v rámci sociálního šetření, ale též s ohledem na informace, jimiž správní orgán disponuje ve vztahu k žadateli (vč. informací známých správnímu orgánu z odlišného řízení týkajícího se žadatele).

[5] Stěžovatel má tedy za to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť z něho nevyplývá, proč bylo nezbytné stěžovatelu žádost zamítnout, když provedení sociálního šetření v obydlí stěžovatele (byť k němu nebyl dán stěžovatelem souhlas), nebylo nutné.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Podle § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, *[p]okud žadatel o dávku, příjemce dávky nebo osoba společně posuzovaná tím, že nedají souhlas se vstupem do obydlí, znemožní provedení sociálního šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výši, může jim být žádost o dávku zamítnuta nebo dávka odejmuta, popřípadě snížena její výše.*

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se skutkově i právně obdobným případem stěžovatele zabýval již v rozsudku ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 Ads 104/2016 - 49, a neshledal žádný důvod, kvůli němuž by se měl od názoru v něm vyjádřeném odchýlit.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé* [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou, nemohl by věcně přezkoumat napadený rozsudek z hlediska dalších námitek obsažených v kasační stížnosti. Stěžovatel však nic bližšího k této námitce neuvádí, proto se k ní Nejvyšší správní soud vyjádří pouze obecně. Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal v řízení před krajským soudem žádné pochybení, které by bylo vadou, jež by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Ohledně přezkoumatelnosti napadeného rozsudku lze uvést, že jeho (věcný) výrok je srozumitelný a určitý, přičemž odůvodnění rozsudku je vystavěno na racionální logické konstrukci, nepostrádající vypořádání jakékoli stěžovatelovy žalobní argumentace. Krajský soud důsledně popsal na stranách 3 – 5 napadeného rozsudku důvody, které jej k zamítnutí žaloby vedly, vycházejí z obsahu správních spisů. S ohledem na uvedené nepovažuje Nejvyšší správní soud tuto námitku stěžovatele za důvodnou.

[11] Dále stěžovatel namítal, že správní orgán I. stupně již na základě své dřívější úřední činnosti disponoval dostatkem informací stran skutečností relevantních pro přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje (poplatku za komunální odpad), sociální šetření v jeho bytě tak bylo nadbytečné a odepření souhlasu se vstupem pracovníků správního orgánu I. stupně do stěžovatelova obydlí nebylo dostatečným důvodem pro zamítnutí jeho žádosti. Nejvyšší správní soud však z obsahu soudního spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel obdobný žalobní důvod neuplatnil v řízení před krajským soudem. Nejvyššímu správnímu soudu přitom není známa žádná skutečnost, která by stěžovateli v uplatnění obdobné žalobní argumentace v řízení před krajským soudem bránila, a stěžovatel sám takovou skutečnost netvrdí. Již v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*[u]stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné.*“ Na tomto názoru setrvává Nejvyšší správní soud i nadále, a uvedenou námitku proto vyhodnotil jako nepřijatelnou.

[12] Stěžovatel sice také namítal, že rozsudek krajského soudu je nezákonný, neboť krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], žádnou bližší argumentaci však neuvedl. Stěžovatel se omezil na vylíčení jím spatřovaného pochybení správního orgánu I. stupně a žalovaného, aniž by přímo rozporoval jakýkoli konkrétní právní názor krajského soudu. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 – 74, judikoval, že „*[n]ení důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.*“ Samotná skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezakládá kasační důvod, jehož důvodnost by Nejvyšší správní soud mohl posoudit.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

[15] Stěžovateli byl k jeho žádosti ustanoven zástupce z řad advokátů usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 Ads 105/2016 - 22, přičemž náklady zastupování stěžovatele nese stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Odměna zástupce stěžovatele Mgr. Jakuba Háje byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení (pod tento úkon spadá rovněž nahlížení do spisu zástupcem stěžovatele dne 7. 6. 2016) a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 7. 2016) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tyto úkony náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 1000 Kč podle § 7 bod 3. a § 9 odst. 2 advokátního tarifu, celkově tedy 2000 Kč.

[16] Dále zástupci stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů sestávající z režijního paušálu za každý úkon právní služby, tedy ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a náhrady cestovních výdajů zástupce stěžovatele vzniklých v souvislosti s cestou vozidlem tov. zn. Honda Civic z Vizovic do Brna a zpět (celkem 222 km) z důvodu nahlédnutí do spisu dne 7. 6. 2016 (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, náleží zástupci za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Základní náhrada činí 3,80 Kč za 1 km jízdy [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 385/2015 Sb.“)], celková základní náhrada tak činí 843,60 Kč (222 km x 3,80 Kč). Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu činí 569,10 Kč [průměrná cena benzínu 95 oktanů činí 29,70 Kč dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 385/2015 Sb.; průměrná spotřeba činí 5,9 l na 100 km; 222 km/100 km x 29,70 Kč x 5,9 l = 389,00 Kč]. Celkem by náhrada cestovních výdajů zástupce stěžovatele činila 1 232,60 Kč (843,60 Kč + 389,00 Kč), zástupci však v projednávaném případě náleží pouze jedna třetina výše částky, neboť nahlížel rovněž do spisů Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Ads 107/2016 a 2 Ads 105/2016, tedy celkem náhrada cestovních výdajů činí 411 Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou v délce 3 hodin (6 půlhodin) podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu, opět ve výši jedné třetiny, činí 200 Kč.

[17] Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas ve výši 3211 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 31. srpna 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu